

Lilien Berg

Törökméz

Épp akkor robogtak el a szálloda előtt, mikor a tenyerében péppé szorongatott 50 lírással a taxis felé fordult.

– Uram, álljon meg! Már elkerültük a szállodát!

– Tudom – szólt a lakonikus válasz.

– Kérem, azonnal álljon meg! Ha kevesli a fuvardíjat, felugrok még pénzért a szobámba.

– Hölgyem! – vigyorodott el a férfi – Csak nem feltételezi rólam, hogy pénzt fogadok el egy bajbajutott gyönyörű fiatal hölgytől?!

A röhejesen tört angolt széles gesztusok kísérték, a halántékán pedig egy ér veszélyesen kidagadt. Keménykötésű, bajszos férfi volt, olyan, amilyenek a török népi birkózás, a karakudzsak bőrnadrágos, olajjal bekent testű hőseit képzelik az arra fogékonyak. A maskulin külsőt ellensúlyozandó, lopva a visszapillantóban méricskélte magát, közben kibiccentett a No End kávézó előtt posztoló megkopott selyemfiúra, aki diszkrét hereigazítás kíséretében viszonzta az üdvözlést. Odakint még jobban eleredt az eső, drámai felhangot koppintva a mesterkéltnak baritonnak.

– Nézze, ön bőrig ázott, és reszket. Van itt a közelben egy remek hely, a tulajdonosok a barátaim. Kap majd meleg ruhát, bekapunk valamit, megiszunk egy rakit. Meglátja, visszatér magába az élet, aztán még bármi megtörténhet.

Határozottan a gázra lépett, és egykettőre maguk mögött hagyták a várost, eltűntek a szakadó esőben is strandpapucsban flangáló turisták, elúszott a döner árusok bodegáiból kipárolgó fűszeres sült illata, csak az aszfaltról kicsapódó gőz maradt. A tengerpartot fenyőerdős terület követte, és akár egy rémfilm baljóslatú kockáiban, letértek a főútról, hogy egy szűk kis erdei mellékhajtáson teljesedjen be a sorsuk. Anna fejében egy kósza pillanatra megfordult, hogy kiugrik az autóból, de aztán elvetette az ötletet. Nem volt hozzá se lelki, se fizikai ereje. Minek küzdeni, ha Ő úgyszincs mellette, ha már nem szereti? Egyáltalán minek van értelme már az életében ezek után? A kaszkadőr mutatvány helyett inkább teljesen oldalra fordult, hogy az egyszerre vigyorgó és sóhajtozó „veribjutifulmádám”-ot szajkózó idióta ne vizslathassa az arcát, és véletlenül se kezdeményezzen beszélgetést. Végtelenül fáradtnak, erőtlennek érezte magát, már semmi és senki nem érdekelt, szeplős kis orrát az

üveghez szorította, és hagyta, hogy csak úgy történjenek vele a dolgok. Egyszerűen csak aludni vágyott, mély álomba zuhanni, és valami megtévesztően valódinak tetsző, csodálatosat álmodni. Róla, vele, Gáborról, aki becsapta, elárulta, elhagyta, megcsalta. Pontosan nem tudni milyen sorrendben. Azért egy halványan pislogó vészvillogó néha még próbálta visszarángatni a valóságba. Hogy lehetsz ilyen ostoba, hogy ilyenkor is rá gondolsz? Eszement tyúk, ez itt egy emberrablás! Emberrablás! Itt vagy Ázsiában, egyedül, egy őrült taxissal, aki egyszerűen csak nem tett ki ott, ahol kellett volna, ellopott, mint valami csomagot! Csinálj már, találj már ki valamit, senki nincs itt, aki segíthetne, csak magadra számíthatsz! Nem látod többet a te kis Gáborodat, ha nem agyalsz ki gyorsan valamit!

A semmiből hirtelen túlkölő rendőr autó zúgott el mellettük. Anna ugrott egyet az anyósülésen, és két kézzel hadonászva, magyarul kiáltott segítségért. A rendőrei vigyorogva, az ablakokat lehúzva köszöntek ki a taxisnak, mire az visszadudált, és integetett nekik.

Egy út menti hirdetőtábla vízesést meg hotelt ígért – most már legalább tudta, hol ér véget a kirándulás.

*

A Hotel Pasha recepciósja az őrület határán állt. Korgó gyomorral és a létfenntartáshoz is megkérdőjelezhető mennyiségű zöldségen élt már egy hónapja, és a mérleg még mindig csak két kiló mínuszt mutatott. Mély levegőt vett, és a pulton heverő papírdobozból salátaleveleket varázsolt elő. Hosszas, utálkozó szemrevételezés után apró galacsinokat formázott belőlük, aztán szenvedő arccal legyúrta őket. Biztos, ami biztos, megelőzendő, hogy még egyszer szembekerüljön valamelyikükkel, minden falat után vizet kortyolt. Határozottan zavarta a vörösre égett képű, szemüveges alak, aki a pulttal szemben, az ő kedvenc kanapéján terpeszkedett. Mi a fenét bámul rajta? Csak nézi, vizslatja azokkal a vizenyős kék szemekkel, közbe' meg folyik róla a víz. Talán azt se tudja, hol van.

Tegnap éjszaka érkezett a magyar csoport, hozzájuk tartozik a hibbant. Hajnalig ment a dárídó, aztán ezen a szent helyen ájult be, a barátnője próbálta még reggel élesztgetni, de csak nemrég tért magához, most meg már nem találja a nőjét. Szánalmas.

Attila meglehetősen ramatyul érezte magát, kínjában kétpercenként törölgette a szemüvegét, és úgy pislogott a szemközt táplálkozó bozontos szemöldökű lánykára,